

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.403/2018/40.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2018. szeptember 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2018. szeptember 26. napján kihirdette a következő í t é l e t e t:

A bünszövetségben, oktatási feladatok ellátására rendelt épület területén, illetve annak közvetlen környezetében elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt és társai ellen a Debreceni Törvényszék 2018. január 19. napján kihirdetett 25.B.243/2016/190. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

hatodrendű vádlott tekintetében az 1.532.000 (egymillió-ötszázharminckettőezer) forint vagyonekobzást mellőzi.

Az eljárás során lefoglalt és a letéti naplóba P-38/2016. tételszám alatt bevételezett 1.532.000 (egymillió-ötszázharminckettőezer) forint lefoglalását megszünteti, és azt kiadja hatodrendű vádlottnak.

A fenti összegből 427.500 (négy százhuszonhétezer-ötszáz) forintot a hatodrendű vádlottat terhelő vagyonekobzás, továbbá 311.304 (háromszáztizenegyezer-háromszáznégyszáz) forintot a hatodrendű vádlottat terhelő bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Valamennyi vádlott vonatkozásában beszámítani rendeli a bűnügyi felügyeletben töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 333.499 (háromszázharmincháromezer-négy százkilencvenkilenc) forint bűnügyi költségből elsőrendű vádlott 30.000 (harmincezer) forintot, másodrendű vádlott 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forintot visel, 265.399 (kettő százhatvanötezer-háromszázkilencvenkilenc) forintot az állam visel.

másodrendű vádlott tartózkodási engedélyének száma:

negyedrendű vádlott tartózkodási engedélyének száma: , szálláshelyének címe: .

ötödrendű vádlott tartózkodási helye megszűnt,

hatodrendű vádlott lakóhelyének irányító száma:

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Debreceni Törvényszék, mint elsőfokú bíróság a felülbírálat alapját képező ítéletében bűnösnek mondta ki I. rendű vádlottat, II. rendű vádlottat, III. rendű vádlottat és IV. rendű vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 177. § (1) bekezdés c) pont, cb) alpont, (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-

kereskedelem büntetében. V. rendű vádlott és VI. rendű vádlott felelősségét a Btk. 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében állapította meg.

I. rendű vádlottat 5 év fegyház főbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, II. rendű vádlottat 5 év fegyházbüntetésre és 3 év Magyarország területéről kiutasításra, III. r. vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre, IV. rendű vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 3 év Magyarország területéről kiutasításra, V. rendű vádlottat 3 év 10 hónap fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, VI. r. vádlottat 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy valamennyi vádlott a szabadságvesztés büntetésének kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idők beszámításáról, vagyonekobzások alkalmazásáról, továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költségek megfizetéséről.

Az ítélet ellen az ügyész, valamennyi vádlott terhére a kiszabott fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetés hosszabb tartamban történő megállapítása, valamint I. rendű, V. rendű és VI. rendű vádlottak tekintetében a közügyektől eltiltás, míg II. rendű és IV. rendű vádlottak tekintetében a kiutasítás hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ítélet ellen védelmi oldalról is jelentettek be perorvoslatot: I. rendű vádlott és védője enyhítés, III. rendű vádlott és védője a jogorvoslati nyilatkozat megtételére fenntartott három napon belül enyhítés, IV. rendű vádlott és védője enyhítés, V. rendű vádlott és védője enyhítés és VI. rendű vádlott és védője ugyancsak a jognyilatkozat megtételére rendelkezésre álló három napon belül téves minősítés, a bünszövetség téves megállapítása miatt enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. II. r. vádlott és védője esetében a jognyilatkozat megtételére fenntartott három nap fellebbezés bejelentése nélkül telt el.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.238/2016/42-I. számú átiratában a vádlottak terhére a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alaposan, igen széleskörűen, az eljárási szabályokat megtartva folytatta le. Az általa megállapított tényállás megalapozott, a mérlegelő tevékenysége során indokolási kötelezettségének is kellő részletességgel tett eleget. Okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és a terhükre rótt cselekmények jogi minősítése is törvényes. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen feltárta, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Ez vezetett ahhoz, hogy a kiszabott büntetések enyhék, azok nem igazodnak a középértékes büntetés kiszabási elvhez, az elkövetők társadalomra veszélyességéhez, bűnösségi körülményekhez. Álláspontja szerint V. rendű és VI. rendű vádlottak tekintetében nincs olyan indok, amely velük szemben a büntetés kiszabása során az enyhítő szakasz alkalmazását indokoltá tenné. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban régi Be.) 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a vádlottak szabadságvesztés büntetését lényegesen hosszabb tartamban állapítsa meg, és ehhez igazodóan emelje fel a közügyektől eltiltás, valamint a kiutasítás tartamát is.

I. rendű vádlott védője az ítéletátlához címzett beadványában az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott büntetési tartamban nincs kifejezve kellőképpen I. rendű vádlott beismerése, az, hogy vallomásával a hatóság munkáját nagyban megkönnyítette. Tévedett az elsőfokú bíróság a bünszövetség, valamint a Btk. 177. § (1)

bekezdés c) pontjában írott minősítő körülmény megállapításánál is. E körben kifejtette azon álláspontját, hogy a fenti minősítő körülményt a törvényalkotó a nemzetközi normáknak való megfelelés miatt vezette be a Btk.-ba, ugyanakkor a törvényalkotó valós szándékának elemzése alapján jelen büntetőügyben ez a minősítő körülmény nem állapítható meg. Szerinte a fokozott büntetőjogi védelmet azon intézmények esetében kívánja meg a törvényalkotó, ahol gyermekkorú, kiskorú vagy egyéb szempontból hátrányos személyek vannak jelen, akik ismeretanyagaik, tudásuk, élettapasztalatuk, érzelmi befolyásolhatóságuk, illetve egyéb állapotuk miatt kiszolgáltatottak, így fokozottan veszélyeztetettek. Jelen büntetőügyben érintett személyi kör egyetlen résztvevője sem tartozott bele ebbe a megjelölt halmazba, hiszen korukból adódóan kiforrott személyiségjegyekkel, életfelfogással rendelkező egyetemista emberekről volt szó, akik adott esetben a kábítószer káros hatásairól több és közvetlenebb információkkal rendelkeztek.

II. rendű vádlott védője beadványában a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés elutasítását, és az ítélet helybenhagyását kérte. II. rendű vádlott beismerő vallomása, az ügyben megállapítható időmúlás, illetve az eljárás elhúzódása miatt az elsőfokú bíróság arányos büntetést alkalmazott, amelynek súlyosítása így nem indokolt.

III. rendű vádlott védője beadványában változatlanul indítványozta a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, tekintettel III. rendű vádlott büntetlen előéletére, beismerő vallomására, az időmúlásra, valamint arra is figyelemmel, hogy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

IV. rendű vádlott védője a másodfokú bírósághoz címzett beadványában az elsőfokú bíróság által megállapított büntetés olyan mértékű enyhítését indítványozta, hogy IV. rendű vádlottnak ne kelljen további szabadságvesztés büntetés letöltésére büntetés-végrehajtási intézetbe vonulnia. E körben felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy IV. rendű vádlott büntetlen előéletű, cselekményét részben beismerte, és az ügyben jelentős időmúlás állapítható meg. A cselekmény minősítése kapcsán csatlakozott I. rendű vádlott védőjének azon álláspontjához, hogy az oktatási, köznevelési, gyermekjóléti vagy gyermekvédelmi feladatok ellátására rendelt épület területén, illetve annak közvetlen környezetében történő elkövetési mód nem állapítható meg. A törvényalkotó szándéka az ifjúság és a gyermekek egészségének kiemelt védelme volt e minősítő körülmény Btk.-ba iktatásával. Kérte, hogy az ítélet tábla ezen minősítés megállapításánál fokozottan legyen figyelemmel azon tényre, mely szerint az eljárás során tanúként meghallgatott külföldi kábítószer fogyasztók egytől-egyig tizennyolcadik életévüket betöltött, jobbára húszas éveikben járó fiatal felnőttek voltak. Többségük nem is IV. rendű vádlott által került kapcsolatba először a kábítószerrel.

V. rendű vádlott védője fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a bünszövetség fennállását, ugyanis az ügyben a bünszövetség megállapításához szükséges szervezettség egyáltalán nem állt fenn. A Legfelsőbb Bíróság IV. számú Büntető Elvi Döntés iránymutatásai alapján ennek megállapítására nincs lehetőség. Ezért kérte az ítélet táblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, V. rendű vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott kábítószer kereskedelem büntett alapesetében mondja ki bűnösnek és emiatt a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét csökkentse, a végrehajtási fokozatot börtönben állapítsa meg. Amennyiben az eltérő minősítés megállapítására lehetőséget az ítélet tábla nem lát, úgy másodlagosan az V. rendű vádlott kedvező személyi körülményeire figyelemmel kérte a büntetés enyhítését, harmadlagosan pedig a terhes ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta.

VI. rendű vádlott védője az ítélet táblához címzett beadványában fellebbezését fenntartva, azt részletesen indokolva indítványozta, hogy a Debreceni Ítélet tábla VI. rendű vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, mellőzze a bünszövetségben történő elkövetés

megállapítását, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényegesen rövidebb tartamban állapítsa meg, melynek végrehajtását próbaidőre függessze fel. Ezen kívül indítványozta, hogy kizárólag 427.500 forint erejéig rendeljen el vagyonekmozgást és ezt meghaladó részben a VI. rendű vádlottól lefoglalt további 1.104.500 forint lefoglalását szüntesse meg, és azt rendelje kiadni VI. rendű vádlottnak. Kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú eljárás során minden kétséget kizáróan nem lehetett azt bizonyítani, hogy VI. rendű vádlott tisztában volt azzal, hogy az általa I. rendű vádlottnak eladott kábítószer továbbértékesíti. Miután VI. rendű vádlott csak és kizárólag igazolhatóan I. rendű vádlottal állt kapcsolatban, a bünszövetség megállapításának nincs helye.

A vagyonekmozgás tekintetében vitatta azon első bírói megállapítást, hogy a VI. rendű vádlottól lefoglalt 1.532.000 forint esetében nem igazolta kellően annak származását. Rámutatott, hogy VI. rendű vádlott mindvégig arra hivatkozott, hogy ezt a pénzt az édesanyjától kapta kölcsön gépkocsit vásárlásra. Ez tanúvallomással már a nyomozás során is igazolható volt, ezen kívül az elsőfokú eljárás során VI. rendű vádlott édesanyja is beadvánnyal fordult a Debreceni Törvényszékhez, melyben kérte a lefoglalt pénzösszeg kiadását. Ilyen körülmények között e pénzösszegre nézve vagyonekmozgásnak helye nincs.

A másodfokú eljárás során megtartott nyilvános ülésen az ügyész, valamint a védők a fellebbezésüket, illetve a beadványaikban írtakat fenntartották, míg a vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozataikban a büntetések enyhítését kérték.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást még a büntetőeljárás szóló 1998. évi XIX. törvény alapján folytatta le, azonban a másodfokú felülbírálatra a 2018. július 1. napjától hatályos 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 868. § (1) bekezdésében írt hatályszabály alkalmazásával azt új eljárási törvény alapján került sor, annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett minden irányú perorvoslat folytán az ítéletábra a Debreceni Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében vonta felülbírálata körébe. Így vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, a büntetések kiszabását, az indokolás helyességét, az eljárási szabályok megtartását is (teljes revízió).

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, az eljárása során szabálysértést nem valósított meg, így nem vétett sem feltétlen, sem pedig olyan jellegű relatív perjogi hibát, ami az érdemi felülbírálatot kizárná. A fellebbezések ilyenre nem is hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan rögzítette. Az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálta, azokat okszerűen mérlegelte. A bizonyítékok értékelése során hibát nem vétett, indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, tényállása minden szempontból megalapozott, ezért ahhoz az ítéletábra a másodfokú eljárás a Be. 591. § (1) bekezdése alapján kötve volt.

Az ítéletábra is maradéktalanul egyetértett azzal, hogy a vádlottak teljes, avagy részbeni beismerő vallomásai, tanúk vallomásai, a titkos adatszerzés adatai, valamint a beszerzett okirati bizonyítékok, így igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői vélemények, igazságügyi toxikológiai és vegyészszakértői vélemények, informatikai szakértői vélemények, továbbá a házkutatás, lefoglalás adatai alapján a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállás minden kétséget kizáróan megállapítható oly módon, ahogy az az első bírói ítélet tényállásában szerepel. Ennek

megállapításánál a Debreceni Törvényszék részletesen indokát adta, hogy mely bizonyítékot milyen módon értékelt. A fentiek miatt a vádlottak bűnösségének megállapítása törvényes, e körben perorvoslatot nem is terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét is mindenben a Btk.-nak megfelelően minősítette. Az e körben előterjesztett eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezéseket az ítélet tábla nem tartotta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű vádlottak cselekményeit a Btk. 177. § (1) bekezdés c) pontja szerint oktatási, köznevelési, gyermekjóléti vagy gyermekvédelmi feladatok ellátására rendelt épület területén, illetve annak közvetlen környezetében elkövetettnek minősítette. E körben az ítélet tábla kiemeli, hogy a Debreceni Egyetem nem vitásan oktatási intézménynek minősül, ráadásul olyan oktatási intézménynek, amelynek területén és keretein belül felső-, középfokú, illetve általános iskolai oktatás is folyik. Ezen kívül nem osztotta a védelemnek azon álláspontját sem, mely szerint jelen ügyben ez a minősítő körülmény azért nem állapítható meg, mert a kábítószer megvásárló személyek a törvényalkotó által kiemelten védett személyi körnek nem felelnek meg. A Btk. 177. § (1) bekezdés c) pontjának helyes értelmezéséből ilyen következtetés nem vonható le.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a bünszövetség megállapításánál sem. Az e körben az ítélet 91. és 92. oldalán kifejtetteket az ítélet tábla mindenben osztotta.

A kiszabott büntetések súlyosítására és enyhítésére irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta, és azokat a büntetések megállapításánál a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetések neme és mértéke is törvényes, és figyelemmel volt a belső arányosság követelményére is. Azt is kellő részletességgel megindokolta, hogy a büntetési tételkeretektől miért a vádlottak javára tért el, s milyen okok miatt látott lehetőséget enyhítő szakasz alkalmazására.

A kábítószer jellege (marihuána), valamint az enyhítő körülmények túlsúlya, illetve a vádlottak kedvező körülményei alapján az ítélet tábla nem tartotta indokoltnak a kiszabott büntetések súlyosítását. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban vagy ahhoz igen közeli mértékben állapította meg a szankciók tartamát, azok további enyhítésére lehetőség nincs.

Egy járulékos kérdésben, a VI. rendű vádlottat terhelő vagyonekbezárság alkalmazhatósága tekintetében az ítélet tábla osztotta a védelmi érveket, és e körben a fellebbezést alaposnak tartotta.

Arra helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy a cselekmény elkövetésének idején hatályban lévő Btk. 74. § (1) bekezdés c) pontja alapján vagyonekbezársást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet a kábítószer kereskedelem elkövetője a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt szerzett. Bár a Btk. 74. § (4) bekezdés b) pontját hivatkozással nem jelölte meg, de abban is igaza van, hogy ilyenkor a bizonyítási teher megfordul, ugyanis ellenkező bizonyításig vagyonekbezárság alá eső vagyonnak kell tekinteni a kábítószer forgalomba hozatalának, illetve az azzal való kereskedés ideje alatt szerzett valamennyi vagyont. Ugyanakkor megállapítható az is, hogy a védő már az elsőfokú eljárás során felajánlotta az ellenkező bizonyítást, azonban ezzel az elsőfokú bíróság ítéletében nem foglalkozott, kizárólag a 97. oldal első bekezdés utolsó mondatában annyit rögzített, hogy nem igazolták kellően az eljárás során lefoglalt 1.532.000 forint származását. Az ítélettel szemben az ítélet tábla álláspontja az, hogy VI. rendű vádlott kellően igazolta ezen pénzösszeg származását,

amely így a kábítószer-kereskedelemmel összefüggésbe nem hozható, s mint ilyen, vonatkozásában vagyoneklobzásnak helye nincs (vádlottí nyilatkozat, tanúvallomás, illetve becsatolt okirati bizonyíték ezt kellően igazolta).

E tekintetben az ítéltábla az első bírói döntést megváltoztatta, és a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján a lefoglalást e pénzösszegre nézve megszüntette, és a Be. 321. § (1) bekezdése alapján rendelkezett annak kiadásáról. Megállapította ugyanakkor azt is, hogy VI. rendű vádlottat törvényesen kötelezte 427.500 forint erejéig vagyoneklobzásra, illetve kötelezte e vádlottat 311.304 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ezért az ítéltábla a Be. 323. § (1) bekezdése alapján a vagyoneklobzás, illetve a bűnügyi költség biztosítására a két összeg erejéig a visszatartásról rendelkezett.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja, és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával helybenhagyta. A Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig a vádlottak által bűnügyi felügyeletben töltött idő főbüntetésbe való beszámításáról.

Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján határozatában megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, és a Be. 574. § (1), (2) és (4) bekezdései alapján rendelkezett annak viseléséről, míg a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján állapította meg, hogy ezen összeg mely része marad az állam terhén. Végezetül az ítéltábla pontosította a vádlottak személyi adatait.

Debrecen, 2018. szeptember 26.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Toma Attila sk. előadó bíró, Dr. Gömöri Olivér sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 25.B.243/2016/190. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2018. szeptember 26.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tiszttviselő